



Царскиятъ синъ и магьосницата.

Отъ английски.

Нѣкога, много отдавна, живѣли лоши жени-магоьсници. Тѣ правѣли много злини на земята.

По това време живѣлъ и единъ царски синъ. Той билъ само на петъ години и затова билъ много щастливъ.

Но единъ день царътъ, неговиятъ баща, заминалъ на война и всичко се промѣнило.

Макаръ и на петъ години, неочаквано на малкия царски синъ забранили да играе. А следъ това, още по-лошо — забранили му да прави каквото пожелаетъ. Отъ сутринъ до вечеръ детето слушало да му говорятъ:

— Царскиятъ синъ не бива да седи на прозореца!...

— Царскиятъ синъ винаги трѣбва да стои правъ!...

И още много други досадни наставления.

— Ахъ, колко е лошо, — въздишало детето. — По хубаво да съмъ обикновено момче. Тогава щѣхъ да се пързалямъ по хълмоветѣ, да тичамъ по улицитѣ.

Царицата седѣла на престола и казвала надутъ:

— Добро утро, синко!

И защото билъ царски синъ, не му позволявали да тича и скача отъ радостъ, когато види майка си, както това вършелъ по-рано. Нито да се хвърля въ нейнитѣ обятия за милувка. Той трѣбвало само да ѝ се поклони и да отговори:

— Добро утро, ваше величество, моя майко!

Веднажъ царицата свикала държавния съветъ. Заповѣдала да дойде и царския синъ. Въ залата се събрали всички старчета съ бѣли бради, наредили се около пре-